

Tarinan kertoo:
Tenho Heikkilä
Kälviä

Lähetin Keiskhin tappelehan

Elethin aikoja sata vuotta sitten. Täällä Ruahtalon kyliesä oli jo silloin asukkaita melekem yhtä palio ku nyky. Asuttuja savuja oli joka mäen syrijäsä. Oli monenlaista käsityöläistä ja muuta ammattilaista, maanviljelijäin ja kalastajain lisäksi.

Asupa täällä valtion virkamiäski, tuasa Nissilän kevarin lähellä. Soli maanmittari ja kaupanvahvistaja. Sen sukunimen mukhan sen asuinpaikkaa ruvethin sanohon Kronofin mäeks.

Ko oli asukkaita, niin oli nuorisoaki. Siittä minä aijonki präntätä. Tuarani näistä asioista praatas ja jotain siittä on jääny miälheenki, niinkö nysse tappelureisuki.

Sillon nuariso piti huvejaan kylän isommisa tuvisa. Kesän aikana kaans ushen tuala Isonjärven kauniisa saaresa Sevonkarisa. Sinne menthin öykillä, joita oli joka talon rannasa. Pääsi sinne kesäsyjännä kahalaamallakin Porrin niemestä ko kiatasi hamehen helmat vyötärölle ja kääri housun lahkehet ylös.

Eikähän se piäni kastuminenkaan kesäkuumalla haitannu. Siälä menthin sitte piirileikkiä ja purppuriakin osas meleken jokahinen. Jos pelimannia ei saatu, niin sitte vain laulethin. Rimmen sisarukset Emeli ja Lyyti olivat olheet oikein kuuluvaäänisiä ja rallattelivat purppurinki alusta lophun fikuleereineens kaikkinees.

Tuala Keiskisä oli iso tupa, joka vasta pari vuotta sitte on hajotettu. Se oli oikein suosittu tanssipaiikka. Siälä mahtu purppuriaki pyörihän monta paria yhtä aikaa. Ko taas oli tiajosa, että siälä on tanssit, tuli nyrkkipostisa Ingerviikistä eli nykyisestä Marinkaisista tiato, että tulukaas ruahtalolaiset ottahan selekähännä. Noli kylätappelut siihen aikhan meleko yleisiä.

Ruahtalon pojat otti asian oikein tosisans. Lähtivät oikein sakilla liikheelle. Tuara sano, että heitä oli toistakymmentä siinä mukana. Joitakin nimiäkin se muisti. Tuarani Heikkilän Kallen lisäksi olivat ainakin Rimmen Matti, Järven Antti, Valakaman Viljami ja Heikkiniämen Antti, joka olikin koko sakin tuki ja turva ko se oli niin kuulusa voimistaas.

Perillä sitten näyteltiin kovaa poikaa. Poikapareissa tanssathin purppuriaki, että kaikki näki, että olthin toisenlaisella asialla. Kättä pitempääkin oli yhellä jos toisellaki piilosa takkisa alla eli

saapasvarresa. Puukot oli kyllä ollu puhe jättää kotia, ko oli kuultu, että Etelä-Pohjanmaalta oli poikia joutunu Siperiahan sen hualimattoman käytön vuaks. Heikkiniämen Antille oli tappelus kuitenkin unohtunu ronkalle. Mutta ei se sitä kuitenkaan olis tarvinnu, ko sillä oli semmoset karhun voimat. Monenlaista tervastamppia oli mukana, mutta Järven Antilla se vasta erikoinen oli vyötärösä ympärille piilotettuna. Soli semmonen kuivattu sonnin suaro, johon oli solomittu käjensija. Silläkö olis päässy vetähän ympäri korvallisii niin olis siinä kaverilta menny tappeluhalut isoks aikaa.

Siinä kävi kuitenkin niin, että sen pampun tehua eikä muitakaan päästy kokeilehan ko vastustajia ei näkyny mailla eikä halamheilla. Noli tiätysti käynny uulankantheella luuraamasa ja ko olivat nähäneet, että Ruahtalon miähet oli lähtehenny tosi miälesä paikalle, oli niiltä menny sisu kaulalle ja noli luikkinee Ingerviikhin takasin.

Jotenki oli tappelupukareita jäännu harmittahan ko ei oltu päästy ollenkaan koittahan, kuka olis ollu kuka. Lähteisä siinä kartanolla vielä möykäthin ja trossathin. Taisi siinä joku lekkeriki kiärtää miäheltä miähälle, mutta ei siinä sen kummemmasti päisääns oltu. Järven Anttiki siinä pyäriskeli ja esitteli erikoista asettaan ja kokeili lopuks sen tehua lyämällä olan takaa aitan seinähän. Tuara sano, että siihen jäi syvä rasvanen jäläki, joka näkyy seinästä vieläki.